

‘ಮಗ ಏನೇ ಮಾಡಿದ್ದೂ.. ತಾಯಿಗೆ ಮಗನೇ ಅಲ್ಲಾ..?’ ಇಷ್ಟು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಅವು ದೂರ ಇದ್ದ. ಈಗಲ್ಲಾ ದೂರ ಕಣ್ಣೆದುರು ಇರಲಿ ಅಂತ ತಾಯಿ ಹಂಬಲಿಸೋದು ತಪ್ಪಲ್ಲಾ?’ ಅಪೂರ್ವ ನುಡಿದಾಗ ಶಂಕರನಿಗೆ ಅವಳ ಮಾತಿನ ವರಸೆ ಹಿಡಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅವಳೆಡೆಗೆ ಅಸಮಾಧಾನದ ನೋಟ ಬೀರುತ್ತ, ‘ಹೌದೇ.. ಅವು ಆಗ್ಗೆ ಒಂದು ಕೊಲೆ ಮಾಡಿ ಬಂದಿದ್ದಾನೆ. ಅಂಥವನ್ನ ಮನೇಲಿಟ್ಟೋತೀನಿ ಅಂತಿದ್ದಾರಲ್ಲಾ. ಇವುಗೆ ತಲೆ ಸರಿ ಇದ್ದಾ..?’ ನಾಳೆ ಇನ್ನೊಂದು ಕೊಲೆ ಮಾಡಿ ಬರ್ತಾನೆ.. ಆಗ? ಅಂಥವು ಮನೇಲಿದ್ದೆ ನಿನ್ನ ಹೇಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಬಿಡೋದು? ಅಲ್ಲೇ ವಯಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದವು ಬೇರೆ. ನಮ್ಮ ಧೈರ್ಯ ಇಲ್ಲವ್ಯಾ.’

ವಸುಮತಿ ಮಾತ್ರ ಬಾಯಿಗೆ ಬೀಗ ಜಡಿದುಕೊಂಡವರಂತೆ ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಅವರ ಮುಖಭಾವವೂ ಗಂಭೀರವಾಗಿತ್ತು. ಕ್ಯಾಂಟಿನ್‌ನಿಂದ ಬಂದ ಉಪಾಹಾರವನ್ನು ವಸುಮತಿಯ ಕುಟುಂಬ ಸೇವಿಸಿದ ನಂತರ ವಿಜಯಮ್ಮ, ಅಪೂರ್ವಳನ್ನು ಕರೆದು,

‘ನೀನು ನಿನ್ನ ಮನೆಯವರನ್ನು ಕರ್ಕೊಂಡು ಮನೆಗೆ ಹೋಗು. ಇಲ್ಲಿದ್ದೆ ತುಂಬಾ ಗೌಜಿ ಮಾಡ್ತಾರೆ. ಇದು ಆಸ್ವತ್ತೆ ಅನ್ನೋ ತಿಳುವಳಿಕೆ ಇಲ್ಲ. ಅಲ್ಲೇ ನಿನ್ನ ಅಂಕಲ್ ಇಲ್ಲಿ ಶಿಫ್ಟ್ ಆದಾಗ ಅವೆಲ್ಲಾ ಇಲ್ಲಿದ್ದೆ ತೊಂದೆ ಆಗುತ್ತೆ. ಅಪ್ರಿಗೂ ಸ್ವಲ್ಪ ನೆಮ್ಮದಿ, ಶಾಂತಿಯ ವಾತಾವರಣ ಬೇಕಲ್ಲಾ. ಅವನ್ನ ಮನೇಲಿಟ್ಟೊಂದು ನೀನೇ ಅಪ್ರಿಗೇನು ಬೇಕೋ ಮಾಡಿಕೊಡು. ಅವನ್ನ ನೋಡಿಕೋ.. ವಿಜಯಮ್ಮನಿಗೆ ಊರಿನಿಂದ ತನ್ನ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಮತ್ತು ಚಿಕ್ಕಪ್ಪ ಬಂದಿದ್ದು ಇಷ್ಟವಾಗಲಿಲ್ಲ ಎಂದು ಅವರ ಮುಖಭಾವವೇ ಹೇಳುತ್ತಿತ್ತು. ಅವಳಿಗೂ ಬಿಸಿತ್ತು ಬಾಯಲ್ಲಿ ಟ್ಟುಕೊಂಡಂತಾಗಿತ್ತು. ಇತ್ತ ವಿಜಯಮ್ಮನಿಗೂ ಹೇಳಲಾರಳು. ತನ್ನ ಮನೆಯವರನ್ನು ತಡೆಯಲಾರಳು. ಮನೆಗೆ ಹೊರಡುವ ವಿಷಯ ತಿಳಿಸಿದೊಡನೆ ಶಂಕರ ಕೂಡಲೇ ಹೊರಟು ನಿಂತ.

‘ನನ್ನೆ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ನಿಧಿ ಮಾಡ್ಬೇಕು. ಆಮೇಲೆ ಒಂದು ರೌಂಡು ಸುತ್ತಾಡಿ ಬರ್ಬೇಕು’ ವಿಜಯಮ್ಮನ ಮುಂದೆಯೇ ನುಡಿದ. ಅವನು ಹಾಗೆ ಪರಿಶ್ರಮಿಯ ಬಿಸಿ ವಿವೇಚನೆಯೇ ಇಲ್ಲದೆ ಹಾಗೆ ನುಡಿದದ್ದು. ವಸುಮತಿಗಾಗಲೀ, ಸ್ವತಃ ಅಪೂರ್ವಳಿಗೂ ಇಷ್ಟವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವಳು ಥಟ್ಟನೆ ವಿಜಯಮ್ಮನ ಮುಖಭಾವ ಅಳಿಯುವ ಸಲುವಾಗಿ ನೋಡಿದಳು. ಅವರು ಕುಳಿತಲ್ಲೇ ತಳಮಳಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರೆಲ್ಲರ ಪ್ರಸ್ತುತತೆ ಅವರಿಗೆ ಹಿಂಸೆಯುಂಟು ಮಾಡಿದಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು.

‘ನೀವು ಪ್ರಭಾಕರರಾಯರನ್ನು ನೋಡಲು ಬಂದಿದ್ದೋ ಅಥವಾ ಬೆಂಗಳೂರು ಸುತ್ತಾಡಲೋ..?’ ವಸುಮತಿ ಪತಿಯತ್ತ ಆಕ್ಷೇಪಿಸಿದಾಗ ಶಂಕರ ಬಾರದ ನಗೆ ನಕ್ಕ. ‘ರಾಯರು ದೇವು ದಯೆಯಿಂದ ಸರಿ ಹೋದ್ರಲ್ಲಾ? ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಹೇಗೂ ಈ ರೂಮಿಗೆ ವರ್ಗಾಯಿಸ್ತಾರೆ. ನಾಳೆ ಅವನ್ನ ನೋಡಿ, ಹಾಗೆ ಊರಿನ ಬಸ್ಸು ಹತ್ತಿ ಬಿಡೋದಲ್ಲಾ.. ಹೇಗೂ ಬಂದಿದ್ದೀವಿ. ಒಂಚೂರು ಸುತ್ತಾಡಿ ಬರೋದು. ಇದಕ್ಕೇಂತ ಬರೋದಿಕ್ಕೆ ಆಗುತ್ತಾ ಹೇಳು?’ ಎಂದು ತನ್ನ ನಿಲುವನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸಿಕೊಂಡ. ಪತಿಯನ್ನು ತಿದ್ದಲಾಗದೆಂದು, ವಸುಮತಿ ಮೌನದ ಮೊರೆ ಹೊಕ್ಕಳು. ಅವರೆಲ್ಲರನ್ನು ಹೊರಡಿಸಿ, ವಿಜಯಮ್ಮನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿ ಅಪೂರ್ವ ಮನೆಯತ್ತ ಹೊರಟಳು. ಓ.ಪಿ.ಡಿ.ಯನ್ನು ದಾಟಿ ಹೊರಟಾಗ,

ಆದರ್ಶ ತನ್ನ ಸೀಟಿನಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ.

ರಾತ್ರಿ ನಿದ್ರೆಗೆಟ್ಟು ಬಿಸಿನಲ್ಲಿ ಪಯಣಿಸಿ ಬಂದರಿಂದಲೋ ಏನೋ, ರವಿ ಮತ್ತು ಸುಧೀಂದ್ರ ಆಟೋದಲ್ಲೇ ನಿಧಿ ಹೋಗಿದ್ದರು. ಮನೆ ತಲುಪಿ, ನಿಧಿ ಗಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ದ್ರ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಮಲಗಿಸಿದ ಬಳಿಕ, ವಸುಮತಿ, ಶಂಕರ ಅಪೂರ್ವನೊಡನೆ ಮಾತಿಗೆ ಕುಳಿತರು. ಶಂಕರನದ್ದು ಒಂದೇ ಹಟ.

‘ಸೂರ್ಯ ಇರೋ ಮನೇಲಿ ನಮ್ಮ ಹುಡುಗ ಇರೋದು ಬೇಡ. ಹಾಗಂತ ಅಪೂರ್ವಳನ್ನು ಅರ್ಧದಲ್ಲೇ ಓದು ಬಿಡಿಸಿ, ಊರಿಗೆ ವಾಪಸ್ಸು ಕರ್ಕೊಂಡು ಹೋಗೋದಿಕ್ಕಾಗುತ್ತೆ? ಅವು ಇಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ದಿನ ಕಲಿತದ್ದು ಪೋಲಾಗೋಲ್ಲಾ..? ಊರಿಗಾಕೆ ಕರ್ಕೊಂಡು ಹೋಗೋದು? ಅವನ್ನು ಹಾಸ್ಟೆಲ್‌ನಲ್ಲಿ ರಿಸಿ ಓದಿಸೋದು’ ಎಂದ ಸರಾಗವಾಗಿ.

‘ಅಷ್ಟೊಂದು ಖರ್ಚು ನಿಭಾಯಿಸುವ ಶಕ್ತಿ ಯಾರಿಗಿದೆ? ಈಗ್ಗೆ ಅವು ಉಪಕಾರದ ಉರುಳಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿ ಹೋಗಿದ್ದೀವಿ. ನಮ್ಮ ಅವಿಗೆ ಓದಿಸುವಷ್ಟು ಚೈತನ್ಯ ಎಲ್ಲಿದೆ?’

‘ಅವು ತಾನೇ ಅಪೂರ್ವಳನ್ನು ಕಲಿಸ್ತೀನಿ ಅಂತ ಒಪ್ಪಿರೋದು. ಅವೇ ಅದನ್ನ ನಿಭಾಯಿಸಲಿ’ ಎಂದ ಹಗುರವಾಗಿ.

‘ಹಾಗೆ ಹೇಳೋದಿಕ್ಕೆ ನಾಚ್ಚಿ ಆಗಲ್ಲಾ ನಿಮ್ಮ? ಅವು ಚಿಕ್ಕವಳಿದ್ದಾಗ ಲಿಂದಲೂ. ಯಾರ ಯಾರ ಹತ್ತವೋ ಕೈ ಕಾಲು ಹಿಡಿದು ಅವು ಖರ್ಚಿಗೆ ದಾರಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾಯಿತು. ನ್ಯಾಯವಾಗಿ ಅಪೂರ್ವಳಿಗಾಗಿ ನಾವು ಏನೂ ಮಾಡಿದ್ದಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಅವು ಅಪೂರ್ವಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಕರೆ ತಂದು ನಿಲ್ಲಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದೇ ಹೆಚ್ಚು. ಅವುಗೆ ಏನೂ ಹೇಳಲು ನಮ್ಮ ಯಾವ ಅಧಿಕಾರವೂ ಇಲ್ಲ.’ ಶಂಕರ ಏನೋ ಹೇಳಲು ಹೊರಟಾಗ ವಸುಮತಿ, ಪತಿಯ ಮಾತು ಮುಂದುವರಿಸಲು ಅವಕಾಶವೇಯಿದೆ, ‘ಹೊರುವವರು ಇದ್ದೆ ಸತ್ತ ಹಾಗೆ ಬೀಳ್ತೀನಿ’ ಅನ್ನುವ ಜಾತಿ ನಿಮ್ಮದು. ಎದ್ದು ಹೋಗಿ ಮಲಗಿಕೊಳ್ಳಿ. ಆಮೇಲೆ ಎಬ್ಬಿಸ್ತೀನಿ’ ಎಂದು ಗದರಿದಳು. ಶಂಕರ ಗೋಣಗಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಮಲಗಲು ಎದ್ದು ಹೋದ. ಅಪೂರ್ವಳ ಪೆಚ್ಚು ಮೋರೆ ಕಂಡು ವಸುಮತಿ ಮೃದುವಾಗಿ, ‘ನಿನ್ನ ಚಿಕ್ಕಪ್ಪನ ಸ್ವಭಾವ ನಿನ್ನೆ ಗೊತ್ತೇ ಇದ್ದಲ್ಲಾ ಅಪೂರ್ವ.. ನೋಡೋಣ ಏನಾಗುತ್ತೇಂತ.. ಆದ್ರೆ ಯಾವ ಕಾರಣಕ್ಕೂ ನಿನ್ನ ಇಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಮುಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ನಿನ್ನ ಕಾಲ್ಕೆಲೆ ನೀನು ನಿಂತೋಬೇಕು. ಅದು ಮಾತ್ರ ಮುಖ್ಯ’ ವಸುಮತಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ನುಡಿದರು.

‘ಆದರೆ ಸೂರ್ಯ’ ಅಪೂರ್ವ ತಳಮಳಿಸುತ್ತ ನುಡಿದಾಗ ವಸುಮತಿ ಅವಳ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಅರ್ಥಕ್ಕೇ ತುಂಡರಿಸುತ್ತ, ‘ನಮ್ಮೆ ಆಯ್ಕೆಯ ಅರ್ಹತೆ ಇಲ್ಲವ್ಯಾ ಬಂದ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಬೇಕು. ಇನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಗಳ ಮಾತು. ಹೇಗೋ ತಾಳಿಕೋ.. ಇದೆಲ್ಲಾ ಸಹಿಸಬೇಕಾಗಿರುವುದು ಎರಡು ವರ್ಷ ಅಷ್ಟೇ. ಆಮೇಲೆ ನಿನ್ನದೂ ಅಂತ ಕೆಲಸವಾದರೆ ಆಮೇಲೆ ನಿನ್ನ ಜೀವನ ನಿನ್ನೆ ಹೇಗೆ ಬೇಕೋ ಹಾಗೆ ರೂಪಿಸಿಕೋ. ಇನ್ನೇನೂ ಯೋಚಿಸಲು ಹೋಗಬೇಡ ಅಪೂರ್ವ’. ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನ ಆಗ್ರಹದ ಮಾತುಗಳು ತನ್ನ ಭವಿಷ್ಯದ ಒಳಿತಿಗಾಗಿ ಎಂಬುದು ಅಪೂರ್ವ ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲಳು. ಆದರೆ ಹಿಂದೆಯೇ, ಸೂರ್ಯ ತನ್ನೊಡನೆ ವರ್ತಿಸಿದ ಅನುಚಿತ ನಡವಳಿಕೆ ನೆನೆದು ವಿಹ್ವಲಳಾಗಿದ್ದಳು. ಮನೆಯಿಂದ ಹಣ ದೋಚಿ ಹೋದ ಸೂರ್ಯ ಮನೆಗೆ ಮರಳಿ ಬರುವನೋ, ಇಲ್ಲವೋ ತನಗೆ ತಿಳಿಯದು! ಬರದಿದ್ದರೆ ತಾನು ನಿರಾಳವಾಗಿ ಇಲ್ಲೇ ಇರಬಹುದು. ವಿಜಯಮ್ಮನ ಮಮತೆಯ ಸೆಲೆಗೆ ಸಿಲುಕಿ ಅವನು ಮನೆಗೆ ವಾಸಿಸಲು ಬಂದರೆ ಮಾತ್ರ ತನಗೆ ಹಿಂಸೆ ತಪ್ಪಿದ್ದಲ್ಲ ಎನಿಸಿತ್ತು. ಅವನು ತನ್ನನ್ನು ಪಶುವಿನಂತೆ ಎಳೆದೊಯ್ದಿದ್ದು, ಹೆಣ್ಣೆಂಬುದನ್ನು ಮರೆತು ಕೆನ್ನೆಗೆ ಬಾರಿಸಿದ್ದು, ತನ್ನನ್ನು ಅನಾಥೆ ಎಂದು ಹಂಗಿಸಿದ್ದೆಲ್ಲ ನೆನಪಿರಿದಾಗ ಆತನ ಅನಾಗರಿಕತೆಯನ್ನು ಸಹಿಸುವುದು ಅಸಾಧ್ಯವೆನಿಸಿತು. ಆದರೆ ವಸುಮತಿ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನ ಮುಂದೆ ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಬಿಡಿಸಿ ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವೇ? ಆಲಿಸುವ ವ್ಯವಧಾನ ಅವರಿಗೆಲ್ಲಿದೆ?

‘ನೋಡು ಅಪೂರ್ವ. ನೀನೀಗ ಇಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆ ಎಂದು ಮನೆಗೆ ಬಂದರೆ ಅಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಸ್ಥಿತಿ ಇನ್ನೂ ಹೀನವಾದೀತು. ನಿನ್ನ ಚಿಕ್ಕಪ್ಪನಂಥ ಬೇಜವಾಬ್ದಾರಿ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಜೊತೆ ಬದುಕಿ ನನ್ನ ಬದುಕು ಹೀಗಾಗಿ ಹೋಯ್ತು. ನಾನು ದುಡಿದು ನಾಲ್ಕು ಕಾಸು ಸಂಪಾದಿಸುವಂತಾಗಿದ್ದರೆ ಇಂದು ನನ್ನ ಜೀವನ ಹೇಗೋ ಒಳ್ಳೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ರೂಪಿಸಬಹುದಿತ್ತು.

(ಸತೀಷ)

ಹಂಬಲ

ನಿನ್ನ ನಿಷ್ಕಲ್ಪಶ ಹೃದಯದಲ್ಲಿನೂ ಜೀವಂತವಾಗಿಯೇ ಇದ್ದೇನೆ ನಾನು, ಮತ್ತೇಕೆ ನನ್ನ ಪುನರ್ಜನ್ಮಕ್ಕಾಗಿ ಹಂಬಲಿಸುತ್ತಿರುವಿ ನೀನು...!

★ ಚಂದ್ರಶೇಖರ ಮಾಡಲಗೇರಿ

ವಿಜಯ